

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИЙ АСПЕКТ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПРОМИСЛОВОГО ПІДПРИЄМСТВА

Починаючи з роботи Р. Солоу, важливість інновацій як рушійної сили довгострокового економічного зростання вже давно визнано. Здійснення інновацій можна охарактеризувати позитивними зовнішніми ефектами, оскільки інновації одного суб'єкта можуть вплинути на інших новаторів. Ці переливи часто є неконкурентними і невиключні перевищення соціальної норми прибутку від багатьох інноваційних видів діяльності. Як наслідок, приватні фірми, як правило, недостатньо інвестують в інновації, що потенційно спонукає втручання державної політики для стимулювання інноваційної діяльності.

Коли підприємства або уряди стимулюють технологічний прогрес, використовуючи інноваційні знання або їхнє втілення через винаходи, економічне зростання починає залежити від ряду змінних. В межах будь-якої країни, поширення нової технології залежить від рівня економічної відкритості та інвестицій в освіту та дослідження.

На сучасному етапі важливу увагу приділяють розвитку цифрових інновацій, під якими, у вузькому сенсі, розуміють реалізацію нового або істотно покращеного цифрового продукту, а, в ширшому сенсі, використання цифрових технологій для створення нового продукту - це маркетинговий метод або організаційний метод для покращення. Для здійснення інновацій необхідні нові знання, які можуть бути створені, в тому числі, і за рахунок інвестицій у дослідження.

Дослідження сучасних аспектів, властивих розвитку складних соціально-економічних систем, дозволяє зробити висновок про те, що стабільність і довгострокове економічне зростання національної економіки неможливі без комплексної реалізації інноваційного циклу.

До структурного складу інноваційного циклу входять:

- організація та проведення наукових досліджень;
- процеси створення та розробки технологій;
- організація промислового виробництва;
- вихід і подальше просування створених товарів на ринок;
- продаж інноваційної продукції.

Практична реалізація елементів інноваційного циклу значною мірою сприяла формуванню тісного зв'язку науки з реальною економікою. Організація

такої тісної співпраці дала змогу підвищити інтенсивність та ефективність різноманітних досліджень, покращити показники стійкості комерційних структур до норм чинного в країні законодавства та у сфері захисту інтелектуальної власності тощо.

Слід зазначити, що практично будь-яка інноваційна економічна діяльність, яка здійснюється в межах означеної економічної системи, завжди має певний рівень впливу на неї. Отже, сила і вектор впливу прямо пропорційні поточному стану, в якому перебуває обрана економічна система в даний момент.

На даний момент переважна більшість економічних систем перебувають у певному перехідному стані, наприклад, економічні системи розвинутих високотехнологічних країн зараз перебувають у стані переходу від інформаційного суспільства до інноваційного. Спробуємо зрозуміти поняття інноваційної економіки, а для цього розглянемо її з двох змістових аспектів.

У широкому розумінні поняття - це певне поєднання елементів технологічних структур і циклів науково-технічного прогресу.

У вузькому розумінні під інноваційною економікою розуміють, як правило, певну організацію, виробничу основу якої складають високотехнологічна продукція, а також передові матеріали і технології та відповідні соціальні, організаційні і економічні структури.

Інноваційна діяльність - це вид діяльності, який передбачає пошук і впровадження інновацій з метою збільшення асортименту, поліпшення якості продукції, технології та організації виробництва. Основною функцією інновацій є функція змін. І. Шумпетер зазначив п'ять типових змін:

Використання нової техніки, технологічних процесів або ринкова підтримка виробництва (купівля - продаж).

Впровадження продуктів з новими властивостями.

Використання нової сировини.

Зміни в організації виробництва та його матеріально-технічному забезпеченні.

Поява нових ринків збуту [1, 2].

Інноваційна економіка базується на певній зміні поєднань різних компонентів, закладених у структурі виробничих сил, тобто, наприклад, здійсненні процесу переходу до комплексно автоматизованого типу виробництва, а також безпосередньому розвитку продукції наукомісткого характеру, що випускається. Звичайно, інноваційна економіка також включає механізми, спрямовані на збільшення різних нематеріальних форм суспільного багатства, таких як винаходи, відкриття і, звичайно, раціоналізація, що в кінцевому підсумку призводить до зростання ролі інтелектуального капіталу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Euromoney's Country Risk Rankings [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.euromoney.com>.

2. Main economic indicators from Organization for economic cooperation and development. – OECD Economic Studies, 2012 (November). – 283 p.